

АГАТА КРИСТИ

КОРНУОЛСКАТА ЗАГАДКА

Част 33 от „Еркюл Поаро“

Превод от английски: Христо Кънев, 1996

chitanka.info

— Мисис Пенджли — обяви нашата хазайка и се оттегли дискретно.

Много неприятни хора идваха да се консултират с Поаро, но според мен жената, която бе застанала сковано до вратата и нервно попипваше перата на яката си, беше най-неприятната от всички. Тя имаше изключително безинтересна, външност — слаба, повехнала, около петдесетгодишна жена, облечена в обточени по краищата сако и пола, с някакво златно бижу на врата и с побеляла коса, върху която беше сложила изключително неподходяща шапка. По улиците на малките провинциални градове срещате стотина като мисис Пенджли всеки ден.

Поаро пристъпи напред и я поздрави любезно, забелязал очевидното ѝ смущение.

— Мадам! Вземете стол, моля ви. Това е моят колега капитан Хейстингс.

Дамата седна и замърмори колебливо:

— Вие сте мосю Поаро, детективът?

— На вашите услуги, мадам.

Но посетителката ни още не се беше съвзела. Тя въздъхна, зачупи пръсти и ставаше все почервена.

— Какво мога да направя за вас, мадам?

— Ами... аз мислех... това... виждате ли...

— Продължете, мадам, моля ви, продължете.

Мисис Пенджли, като получи това поощрение, най-сетне се овладя:

— Работата е там, мосю Поаро... че аз не искам да имам нищо общо с полицията. Не бих отишла в полицията за нищо на света! Но не по-малко се тревожа и за друго нещо. И все пак не зная дали трябва... — Тя рязко спря.

— Аз нямам нищо общо с полицията. Моите разследвания са строго лични — отвърна Поаро.

Мисис Пенджли се хвана за думите.

— Лични... ето какво искам аз. Не желая излишни приказки или шумотевица, не искам и писане във вестниците. Лошо е това, което се пише там и оклеветеното семейство не може да се оправи никога вече. Аз още не съм сигурна, че трябва да ви занимавам с това... просто ужасна идея се роди в главата ми и не мога да я забравя. — Пое си дъх.

— През всичкото време аз може би жестоко съм се отнасяла с клетия Едуард. Това е страшна мисъл за всяка съпруга. Но вие четете достатъчно ужасни неща днес, предполагам.

— Позволете ми... за съпруга си ли говорите?

— Да.

— И го подозирате в... какво?

— Не мога дори да го изрека, мосю Поаро. Но вие непременно четете за такива неща... и за клетите души, които не подозират нищо.

Бях започнал да се отчайвам, че дамата някога ще достигне до същността на въпроса, но търпението на Поаро беше безгранично.

— Говорете, без да се страхувате, мадам. Помислете каква радост ще е за вас, ако успеем да докажем, че подозренията ви са неоснователни.

— Прав сте. Всичко останало е по-добро от тази мъчителна несигурност. О, мосю Поаро, аз ужасно се страхувам, че ме *отравят*.

— Какво ви кара да мислите така?

Сдържаността напусна мисис Пенджли и тя се впусна в подробен разказ, по-подходящ за ушите на нейния лекар.

— Болки и прилошаване след храна, а? — каза Поаро и се замисли. — Имате ли лекар, който да се грижи за вас, мадам? Какво казва той?

— Той казва, че имам остър гастрит, мосю Поаро. Но виждам, че е озадачен и се притеснява. Постоянно променя лекарството, което трябва да вземам, но аз не се чувствам по-добре.

— Споделихте ли с него вашите... страхове?

— Не, не съм, мосю Поаро. Може да се разчуе в града. А може би наистина страдам от *гастрит*. Така или иначе много е странно, че когато Едуард отсъства от къщи за уикендите, състоянието ми се подобрява. Дори Фрида забелязва това — моята племенница, мосю Поаро. А после отново се появява шишето с хербицид, за което градинарят казва, че никога не се използва, макар да е наполовина празно.

Мисис Пенджли погледна умолително Поаро. Той ѝ се усмихна окуражително и посегна за молива и бележника си.

— Нека бъдем делови, мадам. Значи вие и вашият мъж живеете... къде?

— В Полгъруит, малък пазарен град в Корнуол.

- Отдавна ли живеете там?
- От четиринайсет години.
- И вашето семейство се състои от вас и вашия съпруг? Имате ли деца?
- Не.
- Но имате племенница. Мисля, че споменахте за нея.
- Да, Фрида Стантън, дете на единствената ми зълва. От осем години живее при нас... по-точно допреди седмица.
- О, и какво се случи преди седмица?
- Нещата не се развиваха добре от известно време, не знаей какво бе прихванало Фрида. Тя стана много груба и нагла, държанието й просто беше безобразно. Един ден тя отново избухна, излезе и си намери квартира в града. Оттогава не съм я виждала. „Най-добре я оставете да дойде на себе си“, така ме съветва мистър Раднор.
- Кой е мистър Раднор?
- Мисис Пенджли възвърна част от първоначалното си смущение.
- О, той е... един приятел. Много приятен младеж.
- Има ли нещо между него и вашата племенница?
- Абсолютно нищо — отвърна Пенджли категорично.
- Поаро промени темата.
- Вие и вашият съпруг, предполагам, сте в добри отношения?
- Да, много добре се разбираме.
- Парите ваши ли са или на мъжа ви?
- О, всичките са на Едуард. Аз нямам нищо мое.
- Виждате, мадам, ако искаме да бъдем делови, трябва да бъдем по-безпардонни. Трябва да търсим мотива. Вашият мъж няма да иска да ви отрови просто за удоволствие! Знаете ли някаква причина защо би желал той да ви премахне от пътя си?
- Настройва го русата мръсница — изрече мисис Пенджли ядосано. — Съпругът ми е зъболекар, мосю Поаро, и държи непременно да си има оперено момиче с къса косичка и бяла престилка да му урежда приема и да му размесва пълнежа за пломбите. Подочух, че има нещо между тях, но той, разбира се, се кълне, че ми е верен.
- Това шише с хербицида, мадам, кой го поръча?
- Мъжът ми... преди около година.
- Вашата племенница има ли собствени пари?

— Около петдесет лири годишно, мисля. Тя с радост ще се върне да поддържа къщата на Едуард, ако аз го напусна.

— Вие възнамерявате да го напуснете, така ли?

— Нямам намерение да му позволя да си разиграва коня. Жените не са вече предишните жалки робини, мосю Поаро.

— Поздравявам ви за волния дух, мадам, но нека бъдем практични. Днес ли се връщате в Полгъруит?

— Да, дойдох с влака в шест тази сутрин и той заминава обратно в пет следобед.

— *Bien!* В момента нямам нищо съществено като ангажимент. Мога да се посветя на вашия малък случай. Утре ще бъда в Полгъруит. Да си позволим ли да представим приятеля ми Хейстингс за ваш далечен роднина, син на ваша втора братовчедка? А аз — негов ексцентричен приятел от чужбина? Междувременно яжте само храна, която вие сте си приготвили, или която е приготвена под ваше наблюдение. Имате ли доверена прислужница?

— Джеси е много добро момиче, сигурна съм.

— Тогава довиждане до утре, мадам, и бъдете смела.

Поаро се поклони на дамата и се върна замислен на стола си. Но не беше се умислил толкова дълбоко, защото забеляза две дребни перца от шарфа, изтръгнати от възбудените пръсти на посетителката. Той ги взе грижливо и ги хвърли в кошчето за отпадъци.

— Какво ще кажете за този случай, Хейстингс?

— Отвратителна история, според мен.

— Да, ако това, което подозира дамата, е вярно. Но дали е така? Беда очаква всеки съпруг, който поръчва шишенце хербицид в наши дни. Ако жена му страда от гастрит и има истеричен темперамент, работата е лоша.

— Мислите ли, че това е всичко?

— А, *voilà*, не зная, Хейстингс. Но случаят ме заинтригува... много ме заинтригува. Защото, виждате ли, в него положително липсват нови черти. Следва теорията за истерия, макар мисис Пенджли да не ми изглежда истерична жена. Да, ако не греша, тук имаме случай на много зловеща човешка драма. Кажете ми, Хейстингс, какво мислите за чувствата на мисис Пенджли към съпруга ѝ?

— Вярност, примесена със страх — предположих аз.

— Въпреки това обикновено жената е способна да обвини всеки мъж... ала не и съпруга си. Тя ще пази вярата си в него упорито.

— „Другата жена“ усложнява въпроса.

— Да, привързаността може да се превърне в омраза под влияние на стимулите на ревността. Но омразата щеше да я отведе в полицията — не при мен. Тя ще търси външен изблик... скандал. Не, не, да прибегнем отново до помощта на нашите малки сиви клетки. Защо дойде при мен тази жена? За да се увери, че подозренията ѝ са погрешни? Или — *да ги докаже*? Тук имаме нещо, което не мога да разбера, един непознат фактор. Дали нашата мисис Пенджли е превъзходна артистка? Не, тя беше искрена, готов съм да се закълна в това, и следователно аз съм заинтригуван. Проверете влаковете за Полгъруит, моля ви.

Най-подходящият влак за деня беше този, който тръгваше в един и петдесет от Падингтън и пристигаше в Полгъруит малко след седем часа. По време на пътуването не се случи нищо особено и като се пробудих от приятната си дрямка, слязох на перона на невзрачна малка гара. Отнесохме багажа си в хотел „Дачи“ и след като похапнахме малко, решихме да се разтъпчем и посетим след вечеря моята така наречена братовчедка.

Къщата на семейство Пенджли, със старомодна градинка отпред, се намиреше малко встрани от шосето. Миризмата на летния шибой и на резедата се разнасяше приятно от вечерния ветреца. Изглеждаше невъзможно да свържем мислите за насилие с това старовремско очарование. Поаро позвъни и почука. Когато никой не се отзова, той позвъни отново. Този път след малка пауза вратата ни отвори една раздърпана прислужница. Очите ѝ бяха зачервени и тя подсмърчаше силно.

— Искаме да видим мисис Пенджли — обясни Поаро. — Можем ли да влезем?

Момичето се облеци. После с необикновена прямота то отговори:

— Не знаете ли? Тя е мъртва. Умря тази вечер — преди около половин час.

Ние я гледахме потресени.

— От какво почина тя? — попитах аз най-сетне.

— Не е за разправяне. — Тя погледна бързо през рамото си. — Ако не трябваше някой да стои при госпожата, щях да си събера нещата и да се омета тозчас. Но не мога да оставя госпожата мъртва, без някого при нея. Не ми е работа да ви казвам повече неща и няма да ви ги кажа... ама всеки ги знае. Говори се в целия град. И ако мистър Раднор не пише на министъра на вътрешните работи, някой друг трябва да го стори. Докторът може да си приказва каквото ще. Нали видях със собствените си очи как господарят взе хербицида от полицата същата тази вечер. И не подскочи ли той, когато се обърна и ме видя, че го гледам? А овесената каша на госпожата беше там на масата, готова да ѝ бъде отнесена? Няма да сложа вече нищо в уста, докато съм в тази къща! Ако ще да пукна от глад!

— Къде живее докторът, който се грижи за вашата госпожа?

— Доктор Адамс. Ей там, на главната улица. Втората къща.

Поаро се обърна бързо. Беше много блед.

— Научихме доста от това момиче, макар да заяви, че няма да ни съобщи нищо — отбелязах сухо аз.

Поаро удари юмрук в дланта си.

— Аз съм пълен идиот — рече той, — престъпен малоумник, ето това представлявам, Хейстингс. Хваля се с моите малки сиви клетки, а току-що изгубих човешки живот, живот, който дойде при мен, за да го спася. Никога не съм предполагал, че нещата ще се развият толкова бързо. Нека добрият Бог ми прости, но никога не съм вярвал, че изобщо нещо ще се случи. Историята на тази жена ми се стори изкуствена. Но ето че стигнахме до лекаря. Нека видим какво ще ни каже той.

Доктор Адамс беше типичен добросърдечен червендалест провинциален лекар, какъвто срещаме в романите. Той ни прие достатъчно любезно, но като разбра за какво го търсим, червендалестото му лице стана мораво.

— Долни глупости! Долни глупости, от край до край! Нали аз съм лекувал покойната? Страдаше от гастрит... най-елементарен гастрит. Този град е разсадник на клюки... скандални измислици, които си разправят старите жени, като се съберат, и измислят Бог знае

какво. Четат мръсотиите по вестниците и много ще се радват, ако някоя тяхна съгражданка също бъде отровена. Виждат бутилка хербицид на полицата — и готово, заработва им въображението, а езикът им мели ли, мели! Познавам Едуард Пенджли... той няма да отрови дори кучето на баба си. И защо трябва да отрови жена си? Кажете ми!

— Има едно нещо, господин докторе, което може би не ви е известно.

И Поаро много набързо очерта главните факти от посещението на мисис Пенджли при него. Изумлението на доктор Адамс не можеше да се опише. Очите му почти излязоха от орбитите.

— Боже мой! — възкликна лекарят. — Клетата жена се е побъркала. Защо не е говорила с мен? Това щеше да бъде най-правилната ѝ постъпка.

— И да осмеее страховете ѝ?

— Съвсем не, съвсем не. Аз съм непредубеден човек.

Поаро го изгледа и се усмихна. Лекарят очевидно беше по-смутен, отколкото искаше да признае. Когато напуснахме дома му, Поаро избухна в смях.

— Този доктор е упорит като муле. Щом е казал, че това е гастрит, трябва непременно да бъде гастрит! Но същевременно нещо гложди съзнанието му.

— Каква ще бъде следващата ни стъпка?

— Ще се върнем в странноприемницата и ни предстои една ужасна нощ в провинциално легло, *mon ami*. Плачевно е това евтино английско легло!

— А утре?

— *Rien a faire*^[1]. Трябва да се върнем в Лондон и да изчакаме развитието на събитията.

— Много спокойна програма — казах аз разочарован. — А ако няма никакво развитие?

— Непременно ще има! Обещавам ви това. Нашият доктор може да издава колкото си иска удостоверения. Той не може да накара да замлъкнат няколкостотин езика. А те няма да замлъкнат, бъдете сигурен!

Нашият влак за Лондон потегляше в единадесет часа на другата сутрин. Преди да тръгнем за гарата, Поаро изрази желание да се види с мис Фрида Стантън, племенницата, която ни бе спомената от

покойницата. Намерихме къщата, където тя си живееше доста безгрижно. При нея беше един висок, мургав младеж, когото тя ни представи с известно смущение като мистър Джейкъб Раднор.

Мис Фрида Стантън се оказа изключително хубаво момиче от стария корнуолски тип — тъмнокоса, черноока и с розови бузи. Тези хубави черни очи обаче подсказваха, че прикриват характер, с който ще е по-добре да се съобразяваш.

— Бедната леля — каза тя, когато Поаро ѝ се представи и ѝ обясни целта на своето посещение. — Ужасно ми е мъчно за нея. Цялата сутрин си мисля, че трябваше да бъда по-любезна и по-търпелива...

— Ти издържа доста, Фрида — прекъсна я Раднор.

— Да, Джейкъб, но аз имам сприхав характер, зная. В края на краищата това беше просто глупост от страна на леля ми. Трябваше да го посрещна със смях и да не му обръщам повече внимание. Разбира се, чиста глупост е да си мисля, че вуйчо иска да я отрови. Тя се чувстваше зле след всяка храна, която той ѝ даваше... Но съм сигурна, че се чувстваше така, защото си беше втълпила, че я отравят. А щом си го е втълпила, наистина ще ѝ бъде зле.

— Коя беше истинската причина за вашите разногласия, мадамозел?

Мис Стантън се поколеба и погледна Раднор. Младият господин веднага възприе намека.

— Трябва да си вървя, Фрида. Ще ти се обадя довечера. Довиждане, господа, към гарата ли отивате?

Поаро отговори, че е наистина така и Раднор си отиде.

— Сгодена ли сте, ако мога да ви попитам? — поиска да знае Поаро с лукава усмивка.

Фрида Стантън се изчерви и призна, че Поаро е отгатнал.

— От това всъщност идва и цялото неразбирателство с леля — добави тя.

— Тя не одобряваше ли годежа ви?

— Е, не чак толкова. Но, вижте, тя... — И момичето млъкна.

— Да? — любезно я подкани да продължи Поаро.

— Изглежда почти ужасно да го кажа сега... след като тя е мъртва. Но никога няма да го разберете, ако не ви го кажа. Леля беше абсолютно увлечена по Джейкъб.

— Така ли?

— Да, не е ли странно? Тя беше над петдесетгодишна, а той няма още трийсет! Но такава бе работата. Тя беше луда по него! Трябваше накрая да ѝ кажа, че той обича мен... но тя не желаше да ме чуе. Не искаше да повярва на думите ми и беше толкова груба, такива обиди сипеше, че аз, нищо чудно, изтървах нервите си. Говорих по този въпрос с Джейкъб и решихме, че най-доброто нещо ще бъде да се махна за малко от очите ѝ, докато тя дойде на себе си. Бедната леля... предполагам, че е била в особено състояние.

— Така изглежда. Благодаря ви, мадамозел, задето така ми изяснихте нещата.

Останах малко учуден, че Раднор ни чакаше долу на улицата.

— Досещам се безпогрешно какво ви е разказала Фрида — отбеляза той. — Това е най-нещастното събитие и много деликатно за мен, както можете да си представите. Трябва дебело да подчертая, че случилото се няма никаква връзка с мен. Отпърво се радвах на вниманието на тази жена към мен, защото си въобразявах, че старицата ще помага за отношенията ми с Фрида. Цялата история беше абсурдна... и изключително неприятна.

— Кога смятате да се ожените за мис Стантън?

— Скоро, надявам се. А сега, мосю Поаро, искам да бъда откровен с вас. Зная малко повече от Фрида. Тя вярва, че вуйчо ѝ е невинен. Аз не съм толкова сигурен. Мога да ви кажа едно нещо със сигурност: смятам да държа устата си затворена за това, което зная. Не искам да повдигам неприятни въпроси. Не желая вуйчото на бъдещата ми съпруга да бъде съден и обесен за убийство.

— Защо ми казвате всичко това?

— Защото съм чувал за вас и зная, че сте умен човек. Твърде е възможно да надушите следата към него. Но аз ще ви кажа: каква полза от това? На клетата жена не може да се помогне, а тя беше последната, която щеше да иска скандал... ще се обърне в гроба си само при мисълта за това.

— Вероятно имате право. И искате от мен... да потуля работата, така ли?

— Такава е идеята ми. Искрено признавам, че в случая проявявам егоизъм. Имам си собствен път... започвам малък изгоден бизнес като моделиер и търговец на готови дрехи.

— Повечето от нас сме егоисти, мистър Раднор. Но не всички го признават с вашата готовност. Ще направя това, за което ме молите... но и аз ще ви кажа откровено, че няма да успеете да потулите тази работа.

— Защо?

Поаро вдигна показалец. Денят беше пазарен и ние минавахме покрай пазара, откъдето се носеше голям шум.

— Гласът на народа — ето защо, мистър Раднор. О, трябва да побързаме, че ще изпуснем влака.

— Много интересно, нали, Хейстингс? — рече Поаро, когато влакът напусна гарата.

Детективът бе извадил малък гребен от джоба си и мъничко огледалце. Той грижливо решише мустаците си, чиято симетрия леко се беше нарушила по време на тичането за влака.

— За вас, изглежда, е така — отвърнах аз. — За мен то е по-скоро долна, неприятна история. И няма никаква загадка около нея.

— Съгласен съм с вас. Загадка няма.

— Предполагам, че можем да приемем необикновената история на девойката за увлечението на леля й, нали? Това ми се стори единственото неправдоподобно нещо в цялата история. Покойната беше толкова добра, порядъчна жена.

— Няма нищо странно в това... съвсем обичаен случай. Ако четете внимателно вестниците, ще установите, че често добра и порядъчна жена на тази възраст оставя съпруга си, с когото е живяла двайсет години, а понякога и цял куп деца, за да свърже живота си с мъж, значително по-млад от нея. Вие се възхищавате от жените, Хейстингс; готов сте да паднете в краката им, стига да са хубавички и да притежават добрия вкус да ви се усмихват; психологически обаче не знаете нищо за тях. В есента на живота на жената винаги настъпва един безумен момент, когато тя копнее за романтична любов, за приключение... преди да е станало твърде късно. И този момент настъпва, независимо че жената е съпруга на уважаван зъболекар в провинциален град!

— Значи вие смятате...

— Че един хитър мъж ще се възползва от този момент.

— Не смятам, че мистър Пенджли е толкова умен — казах умислено аз. — Целият град не спира да го разправя. Но все пак мисля, че сте прав. Единствените двама, които знаят нещо, Раднор и докторът, желаят да потулят случая. А Пенджли по някакъв начин е успял да ги накара да мълчат. Трябваше да се срещнем с него.

— Можете да осъществите желанието си. Върнете се със следващия влак и се престорете, че ви боли кътник.

Погледнах приятеля си с интерес.

— Бих искал да зная какво тогава смятате за интересно в този случай?

— Моят интерес, Хейстингс, се съдържа в една ваша забележка. След като говорихме с прислужницата, вие казахте, че в сравнение с човек, който няма намерение да ни каже нито дума, тя ни е казала доста неща.

— О! — възкликнах не много убеден. После се върнах към първоначалното си недоумение: Защо вие не направихте опит да се видите с Пенджли?

— *Mon ami*, давам му само три месеца. Тогава ще го виждам колкото си искам... на подсъдимата скамейка.

За пръв път мислех, че предвижданията на Поаро ще се окажат погрешни. Времето течеше и нищо не излизаше наяве по нашия корнуолски случай. Други неща ни занимаваха и аз бях почти забравил за трагедията Пенджли, когато ненадейно тя ми беше напомнена от кратко съобщение във вестника, в което се казваше, че е дадена заповед за ексхумирането на тялото на мисис Пенджли от министъра на вътрешните работи.

След няколко дни „Корнуолската загадка“ стана главна тема във всеки вестник. Изглежда мълвата изобщо не бе замряла и когато бил обявен годежът на вдовеца за мис Маркс, неговата помощничка, злите езици отново заговорили, и то по-силно отвсякога. Накрая била изпратена петиция до министъра на вътрешните работи; тялото било ексхумирано; били открити големи количества арсеник; мистър Пенджли бил арестуван и обвинен в убийството на жена си.

Поаро и аз присъствахме на предварителното съдопроизводство. Доказателствата бяха повече, отколкото можеше да се очаква. Доктор

Адамс призна, че симптомите на отравянето с арсеник може лесно да бъдат сметнати погрешно за гастрит. Специалистът от Вътрешното министерство даде също показания; прислужницата Джеси изля поток от бърлива информация, повечето от която бе отхвърлена. Но това, което бе прието от нейните показания, бе достатъчно, за да засили уликите срещу обвиняемия. Фрида Стантън каза, не леля й се е чувствала зле, когато ядela храна, приготвена от мъжа й. Джейкъб Раднор разказа как в деня на смъртта на мисис Пенджли се е отбил случайно в дома й и видял как Пенджли, съпругът й, връща бутилката с хербицид на полицата в килера, а овесената каша на жена му се намирала на близката маса. После бе призована мис Маркс, русокосата помощничка на зъболекаря, която се разплака, изпадна в истерия и призна, че е имало „любовни моменти“ между нея и нейния работодател и че той й обещал да се ожени за нея, в случай че нещо стане с жена му. Мистър Пенджли си запази правото на защита и бе изправен пред съда.

Джейкъб Раднор си тръгна с нас по пътя за нашата квартира.

— Виждате ли, мистър Раднор — каза Поаро, — че бях прав. Гласът на народа заговори... и то решително. Не можеше да се потули случаят.

— Бяхте напълно прав — въздъхна Раднор. — Виждате ли възможност мистър Пенджли да се отърве?

— Той си запази правото на защита. Може да има нещо в запас, както казвате вие англичаните. Ще дойдете с нас, нали?

Раднор прие поканата му. Аз поръчах две уискита със сода и чаша горещ шоколад. Последната част от поръчката предизвика почуда и аз се попитах дали някога ще бъде приета сериозно.

— Разбира се — продължи Поаро, — аз имам богат опит в такива работи. Виждам само една възможност за измъкване на нашия приятел.

— Коя е тя?

— Ако се съгласите да подпишете този документ.

С бързината на фокусник Поаро извади лист хартия, целият изписан.

— Какво е това?

— Признание, че сте убили мисис Пенджли.

Настъпи моментна тишина, после Раднор се разсмя.

— Вие трябва да сте луд!

— Не, не, приятелю, не съм луд. Вие дойдохте тук; започнахте малък бизнес; парите не ви достигаха. Мистър Пенджли беше много заможен човек. Запознахте се с племенницата му; тя ви се усмихна благосклонно. Но малката сума, която щеше да ѝ даде Пенджли в деня на сватбата ѝ, не беше достатъчна за вас. Вие трябваше да се отървете и от вуйчото, и от вуйната; сетне всичките пари на вуйчото щяха да бъдат притежание на племенницата като единствена негова наследница. Колко умно сте го замислили! Въртяхте любов с тази обикновена жена на средна възраст и тя се превърна във ваш роб. Внушихте ѝ съмнения към нейния съпруг. Тя първо открива, че мъжът ѝ я мами... а после под ваше въздействие си внушава, че мъжът ѝ се опитва да я отрови. Били сте често у дома ѝ; имали сте възможност да ѝ слагате арсеник в храната. Но сте внимавали това да не става, когато съпругът не е къщи. Бидейки жена, тя не пази в тайна подозренията си. Споделя го с племенницата си; несъмнено е говорела и пред свои приятелки. Единственото ви затруднение е било да поддържате отделни връзки с двете жени, но дори това не е толкова трудно, колкото изглежда на пръв поглед. Обяснили сте на вуйната, че за да не събудите подозренията на съпруга ѝ, вие трябва да ухажвате нейната племенница. А по-младата дама нямала нужда от големи увещания — Фрида никога не е смятала вуйна си за сериозна съперница. Но после мисис Пенджли премислила и без да ви каже нищо, дойде да се посъветва с мен. Ако тя би могла наистина да се увери, без нито капка съмнение, че нейният съпруг се опитва да я отрови, тя щеше да има оправдание да го напусне и да обвърже живота си с вас... което тя си е въобразявала, че вие искате от нея. Това обаче никак не е отговаряло на вашите намерения. Не сте искали и детектив да души наоколо. Идва благоприятен момент. Вие сте в къщата на мисис Пенджли, когато мъжът ѝ приготвя нейната овесена каша, и слагате в храната ѝ фаталната доза. Останалото е лесно. Нетърпелив да потулите работата, вие тайно я разпалвате. Но сте пресметнали всичко без Еркюл Поаро, умни ми млади приятелю.

Раднор беше смъртно блед, но още се опитваше да овладее положението.

— Много интересно и остроумно от ваша страна, но защо ми казвате всичко това?

— Защото, мосю, аз представлявам не закона, а мисис Пенджли. И заради нея ви давам шанс да се измъкнете. Подпишете този документ и ще имате предимство от двайсет и четири часа... двайсет и четири часа, преди да го връча в ръцете на полицията.

Раднор се поколеба.

— Не можете нищо да докажете.

— Не мога ли? Аз съм Еркюл Поаро. Погледнете през прозореца, мосю. Ще видите двама мъже на улицата. Те имат заповед да не ви изпускат от очи.

Раднор отиде до прозореца и откря пердето, след което се дръпна назад, изричайки проклетие.

— Виждате ли, мосю? Подпишете... това е най-добрият ви шанс.

— Каква гаранция имам аз...

— Че ще спазя думата си? Думата на Еркюл Поаро. Ще подпишете ли? Добре. Хейстингс, бъдете така добър да вдигнете лявото перде наполовина. Това е сигнал, че мистър Раднор може да си отиде необезпокояван.

Пребледнял и мърморейки проклетия, Раднор изтича от стаята. Поаро кимна леко.

— Страхливец! Винаги съм знаел, че е такъв.

— Струва ми се, Поаро, че вие действате по престъпен начин — извиках гневно аз. — Винаги проповядвате против чувствата. А сега позволявате на един опасен престъпник да избяга по чисто сантиментални подбуди.

— Това не е сантименталност... това е професионално изискване — отговори Поаро. — Не разбирате ли, приятелю, че нямаме и сянка от доказателство срещу него? Нима ще се изправя пред дванайсет безчувствени корнуолски съдебни заседатели с това, което аз, Еркюл Поаро, зная? Те ще ми се изсмеят в лицето. Единственият шанс беше да наплаша Раднор и да получа признание от него по начина, който използвах. Онези двама скитници, които забелязах отвън, свършиха много полезна работа. Дръпнете пак пердето надолу, Хейстингс. Нямаме причина то да е повдигнато. Повдигането му беше част от нашата мизансцена. Но непременно трябва да удържим думата си. Двайсет и четири часа ли казах? Толкова са достатъчни за клетия мистър Пенджли... Той не заслужава повече, защото е мамил жена си. Аз, както знаете, много държа семейният живот да бъде чист. Да,

двайсет и четири часа... а после? Имам голямо доверие в Скотланд
Ярд. Те ще го хванат, *top at it*, ще го хванат.

---

[1] Нищо няма да вършим (фр.) — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.